

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(ceturtā palāta)

2005. gada 5. oktobrī *

Apvienotās lietas T-366/03 un T-235/04

Land Oberösterreich, ko pārstāv advokāts F. Mitendorfers [*F. Mittendorfer*],

Austrijas Republika, ko pārstāv H. Hauers [*H. Hauer*] un H. Dosi [*H. Dossi*],
pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājas,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv M. Patakja [*M. Patakia*] un U. Velkers [*U. Wölker*],
pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — vācu.

par prasību atcelt Komisijas 2003. gada 2. septembra Lēmumu 2003/653/EK, kas attiecas uz valsts tiesību normām, kuros aizliegts Augšaustrijas pavalstī izmantot ģenētiski modificētus organismus atbilstoši EK līguma 95. panta 5. punkta noteikumiem (OV L 230, 34. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [*H. Legal*], tiesneši P. Linda [*P. Lindh*] un V. Vadapāls [*V. Vadapalas*],

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 17. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

EKL 95. pants

- ¹ EKL 95. panta 4.–7. punktā ir noteikts:

“4. Ja pēc tam, kad Padome vai Komisija ir noteikusi saskaņošanas pasākumu, kāda dalībvalsts uzskata par vajadzīgu atstāt spēkā savus noteikumus 30. pantā minēto

būtisko iemeslu dēļ vai nolūkā aizsargāt vidi vai darba vidi, tā dara Komisijai zināmus šos noteikumus, kā arī pamatojumu to atstāšanai spēkā.

5. Turklāt, neskarot 4. punktu, ja pēc tam, kad Padome vai Komisija paredzējusi saskaņošanas pasākumu, kāda dalībvalsts uzskata, ka tai jāievieš savi noteikumi, kas pamatojas uz jauniem zinātnes datiem vides vai darba vides aizsardzības jomā un ir saistīti ar īpašu problēmu, kas šai dalībvalstij radusies pēc saskaņošanas pasākuma paredzēšanas, tā dara Komisijai zināmus plānotos noteikumus, kā arī pamatojumu to ieviešanai.

6. Komisija sešos mēnešos pēc 4. un 5. punktā minētās paziņošanas apstiprina vai noraida attiecīgos valsts noteikumus, iepriekš pārbaudot, vai tie nav patvaļīgas diskriminācijas līdzeklis vai slēpts ierobežojums tirdzniecībā starp dalībvalstīm un nerada šķēršļus iekšējā tirgus darbībai.

Ja šajā laikā Komisija lēmumu nav pieņēmusi, 4. un 5. punktā minētos noteikumus uzskata par apstiprinātiem.

Komisija var informēt attiecīgo dalībvalsti, ka šajā punktā minēto laiku var vēl pagarināt uz laiku līdz sešiem mēnešiem, ja to attaisno jautājuma sarežģītība un cilvēku veselība netiek apdraudēta.

7. Ja saskaņā ar 6. punktu dalībvalstij ļauj atstāt spēkā vai ieviest savus noteikumus, atkāpjoties no saskaņošanas pasākuma, Komisija tūlīt pārliecinās, vai ir jāiesaka pielāgošanās šim pasākumam.”

Direktīva 90/220

- 2 Padomes 1990. gada 23. aprīļa Direktīvas 90/220/EEK par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē (OV L 117, 15. lpp.) 1. panta 1. punktā bija paredzēts tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus un aizsargāt cilvēku veselību un vidi, pirmkārt, gadījumā, kad notiek ģenētiski modificētu organismu (turpmāk tekstā — “ĢMO”) apzināta izplatīšana vidē un, otrkārt, gadījumā, kad tirgū tiek laisti produkti, kas sastāv no ĢMO vai kas satur ĢMO, kurus paredzēts vēlāk apzināti izplatīt vidē.
- 3 Direktīvas 90/220 4. pants uzlika dalībvalstīm pienākumu veikt visus atbilstošos pasākumus, lai novērstu nelabvēlīgu ietekmi uz cilvēku veselību un vidi, ko varētu izraisīt apzināta ĢMO izplatīšana vai to laišana tirgū.
- 4 Direktīvas 90/220 C daļā (10.–18. pants) ir iekļauti īpaši noteikumi par ĢMO saturošu produktu laišanu tirgū. Atbilstoši šīs direktīvas 11. panta 5. punktam kopā ar 11. panta 1. punktu, produktu, kas satur ĢMO, nedrīkst izplatīt vidē, ja tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kurā produkts tiks laists tirgū pirmoreiz, nav devusi rakstveida piekrišanu pēc tam, kad produkta ražotājs vai importētājs Kopienā tai iesniedzis paziņojumu. Šīs direktīvas 11. panta 1.–3. punktā precizēta šajā paziņojumā obligāti iekļaujamā informācija, pamatojoties uz kuru valsts iestādei

jābūt iespējai novērtēt riskus, kā paredzēts 10. panta 1. punktā. Šis risku novērtējums jāveic, pirms tiek dota piekrišana.

5 Direktīvas 90/220 16. pantā ir noteikts:

“1. Ja dalībvalstij ir pamatoti iemesli uzskatīt, ka produkts, kas ir atbilstošā veidā pieteikts un attiecībā uz kuru saskaņā ar šo direktīvu ir saņemta rakstveida piekrišana, rada draudus cilvēku veselībai vai videi, tā var pagaidām ierobežot vai aizliegt izmantot un/vai pārdot minēto produktu savā teritorijā. Tā nekavējoties informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par šādu rīcību un norāda sava lēmuma iemeslus.

2. Lēmumu par jautājumu pieņem trīs mēnešu laikā saskaņā ar kārtību, kas izklāstīta 21. pantā.”

Direktīva 2001/18

6 Pēc vairākkārtējas grozījumu izdarīšanas Direktīva 90/220 tika atcelta un to aizstāja Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 12. marta Direktīva 2001/18/EK par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē un Direktīvas 90/220 atcelšanu (OV L 106, 1. lpp.). Tajā izvirzīti tie paši mērķi.

- 7 Uz ĢMO apzinātu izplatīšanu vai laišanu tirgū attiecas atļauju izsniegšanas režīms. Ja kāds vēlas saņemt atļauju, tam iepriekš jānovērtē cilvēku veselībai un videi radītais risks. Direktīvas 2001/18 4. panta 3. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis un vajadzības gadījumā Komisija nodrošina to, ka katrā atsevišķā gadījumā precīzi novērtē iespējamo nelabvēlīgo ietekmi uz cilvēku veselību un vidi, ko tieši vai netieši var izraisīt ar gēnu pārnesei no ĢMO uz citiem organismiem. Vērtēšanu izdara saskaņā ar II pielikumu, ņemot vērā ietekmi uz vidi atkarībā no ievadītā organisma iedabas un tās vides iedabas, kurā organismu ievada.”

- 8 Ar Direktīvu 2001/18 tika ieviesti divi dažādi režīmi ĢMO kā produktu vai kā produktu sastāvdaļu laišanai tirgū un to apzinātai izplatīšanai jebkurā citā nolūkā, izņemot to laišanu tirgū.

- 9 Atļaujas, kas piešķirtas pirms 2002. gada 17. oktobra atbilstoši Direktīvai 90/220 ĢMO kā produkta vai kā produkta sastāvdaļas laišanai tirgū, var atjaunot līdz 2006. gada 17. oktobrim, ievērojot Direktīvas 2001/18 17. panta 2.–9. punktā paredzēto vienkāršoto procedūru.

- 10 Direktīvas 2001/18 23. pants ar nosaukumu “Drošības klauzula” ir formulēts šādi:

“1. Ja dalībvalstij, ņemot vērā jaunu vai papildu informāciju, kas kļuvusi pieejama pēc piekrišanas došanas un ietekmē vides risku novērtējumu vai esošās informācijas pārvērtējumu, pamatojoties uz jaunu vai papildu zinātnes atzinumu, ir sīki izstrādāts

pamatojums, lai uzskatītu, ka par produktu, kurš satur ĢMO vai sastāv no tiem, ir sniegts pareizs paziņojums un uz to attiecas saskaņā ar šo direktīvu dotā rakstveida piekrišana, bet tomēr produkts rada risku cilvēku veselībai vai videi, tad attiecīgā dalībvalsts uz laiku savā teritorijā var ierobežot vai aizliegt tā produkta lietošanu vai pārdošanu, kurš satur ĢMO vai sastāv no tiem.

Nopietna riska gadījumā dalībvalsts nodrošina tādu operatīvu pasākumu piemērošanu kā tirgū laišanas pārtraukšana vai izbeigšana, par to informējot sabiedrību.

Dalībvalsts nekavējoties informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par lēmumiem, ko tā pieņem saskaņā ar šo pantu, un motivē savu lēmumu, iesniedzot vides risku novērtējuma pārskatu, kurā norāda, vai un kā būtu grozāmi piekrišanas nosacījumi vai izbeidzama piekrišana, un vajadzības gadījumā sniedz jauno vai papildu informāciju, uz kuru pamatojas tās lēmums.

2. Lēmumu par jautājumu pieņem 60 dienās tādā kārtībā, kāda noteikta 30. panta 2. punktā. [..]”

Prāvas priekšvēsture

- ¹¹ 2003. gada 13. martā Austrijas Republika paziņoja Komisijai 2002. gada *Oberösterreichisches Gentechnik-Verbotsgesetz*, t.i., *LandOberösterreich* (Augšaustrijas pavalsts) likumprojektu, kurā aizliegta gēnu inženierija (turpmāk tekstā — “paziņotais

pasākums”). Paziņotajā pasākumā bija paredzēts aizliegt audzēt sēklas un augus, kas sastāv no ĢMO vai satur tos, kā arī audzēt un medību vai zvejas nolūkos palaist vidē transgēnos (ģenētiski modificētus) dzīvniekus. Paziņojuma mērķis bija, pamatojoties uz EKL 95. panta 5. punktu, saņemt atkāpi no Direktīvas 2001/18 noteikumiem. Tas tika balstīts uz ziņojumu ar nosaukumu “*GVO freie Bewirtschaftungsgebiete: Konzeption und Analyse von Szenarien und Umsetzungsschritten*” (“Lauksaimniecības reģioni, kuros nav ĢMO: īstenošanas plānu un pasākumu koncepcija un analīze”).

- ¹² Komisija lūdza Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi (EFSA) sniegt atzinumu atbilstoši 29. panta 1. punktam un 22. panta 5. punkta c) apakšpunktam Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 28. janvāra Regulā (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1. lpp.), par to, vai Austrijas Republikas norādītie zinātniskie dati uzskatāmi par pierādījumiem.

- ¹³ 2003. gada 4. jūlija atzinumā (turpmāk tekstā — “EFSA atzinums”) EFSA būtībā nonāca pie secinājuma, ka šos apstākļus nevar uzskatīt par jauniem zinātniskiem datiem, kas varētu attaisnot ĢMO aizliegumu Augšāustrijas pavalstī.

- ¹⁴ Šādos apstākļos Komisija pieņēma 2003. gada 2. septembra Lēmumu 2003/653/EK par valsts tiesību normu par ģenētiski modificētu organismu aizliegšanu Augšāustrijas pavalstī atbilstoši EK līguma 95. panta 5. punkta noteikumiem (OV L 230, 34. lpp., turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”).

- 15 Atbilstoši Apstrīdētajam lēmumam Austrijas Republika nav iesniegusi jaunus zinātniskus datus un nav arī pierādījusi, ka Augšaustrijas pavalstī būtu pastāvējusi īpaša problēma, kas radās pēc Direktīvas 2001/18 pieņemšanas un kuras rezultātā būtu nepieciešams ieviest paziņoto pasākumu. Tā kā EKL 95. panta 5. punktā paredzētie nosacījumi nav izpildīti, Komisija noraidīja Austrijas Republikas lūgumu piešķirt atkāpi.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 16 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 3. novembrī, Augšaustrijas pavalsts cēla prasību, kura reģistrēta ar numuru T-366/03.
- 17 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā reģistrēts 2003. gada 13. novembrī, Austrijas Republika cēla prasību, kurai tika piešķirts lietas numurs C-492/03.
- 18 Ar Tiesas 2004. gada 8. jūnija rīkojumu šī lieta tika nodota izskatīšanai Pirmās instances tiesai atbilstoši 2. pantam Padomes 2004. gada 26. aprīļa Lēmumā 2004/407/EK, *Euratom* par grozījumiem Protokola par Tiesas Statūtiem 51. un 54. pantā (OV L 132, 5. lpp.). Lieta tika reģistrēta ar numuru T-235/04.
- 19 Ar Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 22. februāra rīkojumu lietas T-366/03 un T-235/04 tika apvienotas mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 50. pantu.

20 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un, veicot Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, rakstveidā uzdeva Austrijas Republikai un Komisijai vairākus jautājumus.

21 Tiesas sēdē 2005. gada 17. martā lietas dalībnieki sniedza mutvārdu paskaidrojumus un atbildēja uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.

22 Lietā T-366/03 Augšaustrijas pavalsts lūdz Pirmās instances tiesu:

— atcelt Apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Lietā T-235/04 Austrijas Republika lūdz Pirmās instances tiesu:

— atcelt Apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Lietās T-366/03 un T-235/04 Komisija lūdz Pirmās instances tiesu:

— prasības noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par Augšaustrijas pavalsts celtās prasības pieņemamību

25 Kaut arī Komisija nav apstrīdējusi Augšaustrijas pavalsts celtās prasības pieņemamību, ir jāatgādina, ka Apstrīdētais lēmums ir adresēts Austrijas Republikai. Lai novērtētu prasības pieņemamību lietā T-366/03, Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir lietderīgi pēc savas ierosmes pārbaudīt, vai Apstrīdētais lēmums Augšaustrijas pavalsti skar tieši un individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē.

26 Augšaustrijas pavalsts apgalvo, ka tai ir atbilstošas intereses vērsties tiesā, kas atšķiras no Austrijas Republikas interesēm. Tā šajā sakarā uzsver, ka — saskaņā ar konstitucionālajām tiesībām — paziņotais pasākums ietilpst tās ekskluzīvā kompetencē. Turklāt Augšaustrijas pavalsts apstiprina, ka Apstrīdētais lēmums to skar tieši un individuāli, līdz ar to prasība lietā T-366/03 jāatzīst par pieņemamu. Jo īpaši attiecībā uz individuālo ieinteresētību Augšaustrijas pavalsts uzsver, ka Apstrīdētais lēmums apdraud tās autonomās likumdošanas pilnvaras, neraugoties uz to, ka paziņotais pasākums bijis tikai projekta stadijā.

- 27 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru personas, kas nav lēmuma adresāti, lēmums skar individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē dažu tām piemītošu specifisku īpašību dēļ vai tādas faktiskās situācijas dēļ, kas tās raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu un tādēļ individuāli izceļ tādā pašā veidā, it kā šīs personas būtu lēmuma adresāti (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann/Komisija*, *Recueil*, 197. lpp., 223. punkts, un 1986. gada 28. janvāra spriedums lietā 169/84 *COFAZ u.c./Komisija*, *Recueil*, 391. lpp., 22. punkts). Šī noteikuma mērķis ir nodrošināt tiesisko aizsardzību arī tai personai, ko apstrīdētais tiesību akts faktiski skar kā tā adresātu, kaut arī šī persona nav tā adresāts (Tiesas 1984. gada 11. jūlija spriedums lietā 222/83 *Commune de Differdange u.c./Komisija*, *Recueil*, 2889. lpp., 9. punkts).
- 28 Šajā gadījumā Augšāustrijas pavalsts ir izstrādājusi likumprojektu, kura pieņemšana ietilpst tās kompetencē un attiecībā uz kuru Austrijas Republika lūgusi piešķirt atkāpi saskaņā ar EKL 95. panta 5. punktu. Apstrīdētais lēmums ietekmēja ne tikai Augšāustrijas pavalsts pieņemto tiesību aktu, bet turklāt arī traucēja tai paredzētajā veidā īstenot atbilstošās tiesības, ko tai piešķir Austrijas konstitucionālās tiesības. No tā izriet, ka Apstrīdētais lēmums Augšāustrijas pavalsti skāra individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 30. aprīļa spriedumu lietā T-214/95 *Vlaamse Gewest/Komisija*, *Recueil*, II-717. lpp., 29. un turpmākie punkti, un 2002. gada 23. oktobra spriedumu apvienotajās lietās T-346/99, T-347/99 un T-348/99 *Diputación Foral de Álava u.c./Komisija*, *Recueil*, II-4259. lpp., 37. punkts).
- 29 Turklāt, kaut arī Apstrīdētais lēmums bija adresēts Austrijas Republikai, tā neizmantoja izvērtēšanas pilnvaras, paziņojot šo lēmumu Augšāustrijas pavalstij, līdz ar to arī pēdējo minēto Apstrīdētais lēmums skar tieši EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē (šajā sakarā skat. Tiesas 1971. gada 13. maija spriedumu apvienotajās lietās no 41/70 līdz 44/70 *International Fruit Company u.c./Komisija*, *Recueil*, 411. lpp., 25.–28. punkts).

30 No tā izriet, ka Augšāustrijas pavalstij ir tiesības lūgt atcelt Apstrīdēto lēmumu.

Par lietas būtību

31 Prasītājas izvirza četrus pamatus, kas balstās, attiecīgi, uz sacīkstes principa pārkāpumu, pienākuma sniegt pamatojumu neizpildi, EKL 95. panta 5. punkta pārkāpumu un piesardzības principa pārkāpumu.

Par pirmo pamatu, kas balstās uz sacīkstes principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

32 Prasītājas pārmet Komisijai, ka tā pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nav tās uzklauzījusi.

33 Kaut arī Tiesa nospriedusi, ka sacīkstes princips nav piemērojams EKL 95. pantā paredzētajai procedūrai (Tiesas 2003. gada 20. marta spriedums lietā C-3/00 Dānija/Komisija, *Recueil*, I-2643. lpp.), prasītājas apgalvo, ka šajā gadījumā pastāvošajos apstākļos jāatzīst, ka tas ir piemērojams.

- 34 Pirmkārt, iepriekš minētais spriedums lietā Dānija/Komisija bija saistīts ar lūgumu piešķirt atkāpi atbilstoši EKL 95. panta 4. punktam, kas attiecas uz tajā laikā spēkā esošu valsts pasākumu. Šajā gadījumā, tā kā paziņotais pasākums vēl bija projekta stadijā, Komisija, neapdraudot ne iekšējā tirgus darbību, ne arī prasītājas dalībvalsts intereses, būtu varējusi atbilstoši EKL 95. panta 6. punkta trešajai daļai uzsākt procedūru, lai uzklautu prasītājas.
- 35 Otrkārt, pretēji tam, ko Komisija darīja lietā, kurā taisīts iepriekš minētais spriedums lietā Dānija/Komisija, tā šajā gadījumā ne vien pieņēma lēmumu par paziņojumu, bet arī lūdza EFSA veikt ekspertīzi, uz kuras rezultātiem ir balstīts Apstrīdētais lēmums. Tāpēc Komisijai pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas bija jāuzklausa prasītāju viedoklis par EFSA sniegto atzinumu. Ja prasītājām būtu bijusi dota šāda iespēja, tās būtu varējušas apstrīdēt šo atzinumu un tas būtu ļāvis Komisijai pieņemt savādāku lēmumu.
- 36 Komisija apstrīd šos argumentus. Tā uzsver, ka Augšāustrijas pavalsts nevar atsaukties uz tiesībām tikt uzklautai, jo tā nebija viena no lietas dalībniecēm attiecīgajā procesā, kurā bija iesaistīta tikai Austrijas Republika. Komisija turklāt apgalvo, ka sacīkstes princips nav piemērojams EKL 95. panta 5. punktā paredzētajai procedūrai (iepriekš minētais spriedums lietā Dānija/Komisija, 50. punkts).

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 37 Tiesa atzina, ka sacīkstes princips neattiecas uz EKL 95. panta 4. punktā paredzēto procedūru (iepriekš minētais spriedums lietā Dānija/Komisija, 50. punkts). Ir jāpārbauda, vai uz EKL 95. panta 5. punktā paredzēto procedūru — kā to apgalvo prasītājas — attiecas cita norma.

38 Šajā sakarā jāatgādina, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā Dānija/Komisija Tiesa balstījās uz to, ka EKL 95. panta 4. punktā paredzēto procedūru bija uzsākusi nevis Kopienas iestāde, bet dalībvalsts, un Kopienas iestāde savu lēmumu bija pieņēmusi, tikai balstoties uz šo iniciatīvu. Šajā procedūrā ir paredzēts apstiprināt valsts tiesību normas, kurās paredzētas atkāpes no Kopienā pieņemta saskaņošanas pasākuma. Iesniedzot lūgumu, šai valstij bija iespēja izteikt savu viedokli par lēmumu, kuru tā lūdz pieņemt, kā tas skaidri izriet no EKL 95. panta 4. punkta, kurā minētajai valstij uzlikts pienākums norādīt pamatojumu attiecīgo valsts noteikumu atstāšanai spēkā. Savukārt Komisijai jāspēj tai noteiktajos termiņos iegūt nepieciešamo informāciju, nepastāvēt pienākumam no jauna uzklaut prasītāju dalībvalsti (iepriekš minētais spriedums lietā Dānija/Komisija, 47. un 48. punkts).

39 Atbilstoši iepriekš minētajam spriedumam lietā Dānija/Komisija (49. punkts), šos apstākļus apstiprina, pirmkārt, EKL 95. panta 6. punkta otrā daļa, saskaņā ar kuru valsts tiesību normas, kurās paredzētas atkāpes, uzskatāmas par apstiprinātiem, ja Komisija noteiktajā termiņā nepieņem lēmumu. Otrkārt, saskaņā ar minētā punkta trešo daļu, šo termiņu nav iespējams pagarināt gadījumā, ja draud briesmas cilvēku dzīvībai. Tiesa tādējādi ir secinājusi, ka Līguma autori ir vēlējušies, lai gan prasītājas dalībvalsts interesēs, gan pareizas iekšējā tirgus darbības nodrošināšanai EKL 95. panta 4. punktā paredzētā procedūra tiktu ātri pabeigta. Tiesa ir atzinusi, ka šo mērķi būtu grūti savienot ar prasību ilgstoši apmainīties ar informāciju vai viedokļiem (iepriekš minētais spriedums lietā Dānija/Komisija, 49. punkts).

40 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šis pamatojums attiecināms arī uz EKL 95. panta 5. punktā paredzēto procedūru. Tāpat kā EKL 95. panta 4. punktā paredzētā procedūra, arī šī procedūra tiek uzsākta pēc dalībvalsts lūguma, lai apstiprinātu valsts tiesību normas, kurās paredzētas atkāpes no Kopienā pieņemta saskaņošanas pasākuma. Abos gadījumos procedūru uzsāk paziņotāja dalībvalsts, kurai ir iespēja izteikt savu viedokli par lēmumu, ko tā lūdz pieņemt. Tāpat arī abas procedūras jāpabeidz ātri, lai tiktu ievērotas prasītājas dalībvalsts intereses un nodrošināta iekšējā tirgus pareiza darbība.

41 Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, tikai tāpēc vien, ka EKL 95. panta 5. punktā paredzētā procedūra attiecas uz valsts pasākumiem, kas ir tikai projekta stadijā, tā neatšķiras no šī paša panta 4. punktā paredzētās procedūras tik ļoti, lai varētu uzskatīt, ka tai ir piemērojams sacikstes princips. Šajā sakarā prasītājas nevar pamatoti atsaukties uz faktu, ka nepieciešamība ātri [pabeigt procedūru] nav tik būtiska, ja jautājums ir par tāda valsts pasākuma pārbaudi, kas vēl nav stājies spēkā, lai Komisija bez grūtībām varētu pagarināt EKL 95. panta 6. punktā paredzēto sešu mēnešu termiņu tiesas izmeklēšanas veikšanai.

42 Pirmkārt, šis arguments ir pretrunā EKL 95. panta 6. punkta formulējumam. No vienas puses, tas vienādi attiecas gan uz lūgumiem piešķirt atkāpi saistībā ar spēkā esošiem valsts pasākumiem, kas paredzēti EKL 95. panta 4. punktā, gan uz lūgumiem saistībā ar pasākumiem, kas ir projekta stadijā un kam ir piemērojams EKL 95. panta 5. punkts. No otras puses, iespēju pagarināt sešu mēnešu termiņu, kas lēmumu pieņemšanai paredzēts šī noteikuma trešajā daļā, var izmantot tikai Komisija, ja to pamato uzdotā jautājuma sarežģītība un ja netiek apdraudēta cilvēku veselība. Tādējādi šķiet, ka EKL 95. panta 6. punkta trešā daļa neļauj Komisijai lēmuma pieņemšanai noteikto sešu mēnešu termiņu pagarināt tikai tāpēc vien, lai varētu uzklaut dalībvalsti, kas tai iesniegusi lūgumu piešķirt atkāpi atbilstoši EKL 95. panta 5. punktam.

43 Otrkārt, prasītāju arguments neatbilst EKL 95. panta 5. punkta struktūrai. Apstāklis, ka šis noteikums attiecas uz valsts pasākumu, kas vēl nav stājies spēkā, nemazina nepieciešamību Komisijai ātrāk pieņemt lēmumu par lūgumu piešķirt atbrīvojumu, kas tai iesniegts izskatīšanai. Līguma autori ir vēlējušies, lai šī procedūra tiktu ātri pabeigta, tādējādi aizsargājot prasītājas dalībvalsts intereses gūt skaidrību par piemērojamām tiesību normām, kā arī nodrošinot iekšējā tirgus pareizu darbību.

44 Attiecībā uz šo pēdējo minēto apsvērumu jāuzsver — lai neapdraudētu Kopienas tiesību saistošo raksturu un to vienveidīgu piemērošanu, ar abām EKL 95. panta 4. un 5. punktā paredzētajām procedūrām paredzēts garantēt to, ka neviena dalībvalsts nepiemēro valsts tiesisko regulējumu, kas paredz atkāpes no saskaņotajiem noteikumiem, iepriekš nesāņemot Komisijas apstiprinājumu. Ņemot vērā šos apsvērumus, atbilstoši EKL 95. panta 4. punktam paziņotajiem valsts pasākumiem piemērojama režīms būtiski neatšķiras no tā, kas piemērojams valsts pasākumiem, kuri ir tikai projekta stadijā un kuri paziņoti atbilstoši EKL 95. panta 5. punktam. Abās procedūrās attiecīgie pasākumi nav piemērojami, ja Komisija nav pieņēmusi lēmumu piešķirt atkāpi. Atbilstoši EKL 95. panta 5. punktam šī situācija rodas, ņemot vērā attiecīgajiem pasākumiem, kas ir tikai projekta stadijā, piemēto raksturu. Attiecībā uz EKL 95. panta 4. punktu šī situācija rodas atbilstoši ieviestās procedūras priekšmetam. Tiesa ir atgādinājusi, ka pasākumi, kas attiecas uz dalībvalstu normatīvo un administratīvo tiesību normu tuvināšanu un kuru mērķis ir iekšējā tirgus izveide un darbības nodrošināšana, zaudētu nozīmi, ja dalībvalstīm saglabātos iespēja vienpusēji piemērot valsts tiesisko regulējumu, kurā paredzētas atkāpes no tiem. Tādējādi dalībvalsts atbilstoši EKL 95. panta 4. punktam paziņotās valsts tiesību normas var piemērot tikai pēc tam, kad saņēmusi Komisijas apstiprinošu lēmumu (pēc analogijas ar EK līguma 100.a panta 4. punktā paredzēto procedūru, skat. Tiesas 1994. gada 17. maija spriedumu lietā C-41/93 Francija/Komisija, *Recueil*, I-1829. lpp., 29. un 30. punkts, un 1999. gada 1. jūnija spriedumu lietā C-319/97 *Kortas*, *Recueil*, I-3143. lpp., 28. punkts).

45 Visbeidzot, ir jānoraida prasītāju arguments, ka šajā lietā pastāvošie apstākļi atšķiras no tiem, kādi pastāvēja lietā, kurā taisīts iepriekš minētais spriedums lietā Dānija/Komisija, jo Komisija nevis tikai pieņēma lēmumu, pamatojoties uz Austrijas Republikas sniegto informāciju, bet arī pieprasīja EFSA veikt ekspertīzi, uz kuras rezultātiem ir balstīts Apstrīdētais lēmums. Tā kā sacīkstes princips nav piemērojams attiecīgajai procedūrai, šim argumentam nav nozīmes.

46 Jāuzsver, ka sacīkstes principa nepiemērojamība nenozīmē, ka Komisijai būtu jāpieņem lēmums, pamatojoties tikai uz to informāciju, kas sniegta, lai pamatotu

lūgumu piešķirt atkāpi. Tieši pretēji — no iepriekš minētā sprieduma lietā Dānija/Komisija (48. punkts) izriet, ka Komisijai jāspēj tai noteiktajos termiņos iegūt nepieciešamo informāciju, nepastāvot pienākumam no jauna uzklaust prasītāju dalībvalsti.

- 47 No tā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida kā neatbilstošs, līdz ar to nav vajadzības konkrēti lemt par to, vai Augšaustrijas pavalstij bija tiesības atsaukties uz sacīkstes principa pārkāpumu, kaut arī tā bija trešā persona administratīvajā procesā.

Par otro pamatu, kas balstās uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

Lietas dalībnieku argumenti

- 48 Prasītājas norāda, ka Apstrīdētais lēmums neatbilst EKL 253. panta prasībām. Apstrīdētajā lēmumā nav apskatīts paziņotā pasākuma ilgums, kas ierobežots uz trim gadiem. Šis jautājums tomēr ir svarīgs, novērtējot šī pasākuma samērīgumu. Pamatojoties uz Direktīvu 90/220 piešķirtās atļaujas jāatjauno, ņemot vērā daudz stingrākus kritērijus, kas paredzēti Direktīvā 2001/18, un tas jāizdara līdz 2006. gada 17. oktobrim. Prasītājas norāda, ka paziņoto pasākumu bija paredzēts saglabāt spēkā trīs gadus, lai tas beigtu darboties vienlaicīgi ar minētā termiņa beigām un lai izvairītos no tā, ka pirms Padomes 1999. gadā noteiktā moratorija izbeigšanās ĢMO, kas neatbilst Direktīvā 2001/18 paredzētajām prasībām par vides aizsardzību, tiek izmantoti Augšaustrijas pavalsts teritorijā. Komisijai būtu vajadzējis ņemt vērā paziņojumā izklāstītos argumentus par to, ka Direktīvā 2001/18 paredzētais vides aizsardzības līmenis nebija pietiekami augsts.

- 49 Komisija noliedz, ka būtu pārkāpusi EKL 253. pantu. Tā uzskata, ka nebija nepieciešams detalizēti izteikties par paziņotā pasākuma spēkā esamību noteiktā termiņā, jo šim apstāklim nebija nozīmes saistībā ar EKL 95. panta 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 50 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, EKL 253. pantā paredzētais pamatojums jāpielāgo konkrētā tiesību akta raksturam un tam skaidri un nepārprotami jāatspoguļo tās iestādes pamatojums, kas ir tiesību aktu izdevusi, lai ieinteresētās personas varētu iepazīties ar pieņemtā pasākuma pamatojumu un lai Kopienas tiesa varētu veikt attiecīgu kontroli (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-159/01 *Nīderlande/Komisija*, *Recueil*, I-4461. lpp., 65. punkts).
- 51 Jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst EKL 253. pantā paredzētajām prasībām, jāapskata, ņemot vērā ne tikai tā burtisko formulējumu, bet arī tā jēgu, kā arī visas tās tiesību normas, kas reglamentē attiecīgo jautājumu (Tiesas 1990. gada 14. februāra spriedums lietā C-350/88 *Delacre* u.c./Komisija, *Recueil*, I-395. lpp., 15. un 16. punkts, un 2002. gada 19. septembra spriedums lietā C-114/00 *Spānija/Komisija*, *Recueil*, I-7657. lpp., 62. un 63. punkts).
- 52 Kaut arī Komisijai jāpamato savi lēmumi, norādot faktiskos un juridiskos apstākļus, no kuriem ir atkarīgs pasākuma tiesiskais pamatojums, un apsvērumus, kuru rezultātā tā pieņēmusi lēmumu, tai tomēr nav jāizklāsta visi faktiskie un juridiskie apstākļi, kas aplūkoti administratīvā procesa laikā (Pirmā instances tiesas 1997. gada 27. novembra spriedums lietā T-290/94 *Kaysersberg/Komisija*, *Recueil*, II-2137. lpp., 150. punkts).

- 53 Lai būtu izpildīts EKL 253. pantā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu, lēmumā, ko Komisija pieņēmusi, pamatojoties uz EKL 95. panta 5. punktu, atbilstoši jānorāda apstākļi, kas ņemti vērā, lai noteiktu, vai ir izpildīti šajā pantā izvirzītie nosacījumi atkāpes piešķiršanai.
- 54 EKL 95. panta 5. punktā ir iekļauta prasība, ka valsts tiesību normas, kurās paredzēta atkāpe no saskaņošanas pasākuma, var ieviest, tikai pamatojoties uz jauniem zinātniskiem datiem vides vai darba vides aizsardzības jomā, ņemot vērā īpašu problēmu attiecīgajā dalībvalstī, kas tajā radusies pēc saskaņošanas pasākuma pieņemšanas, un ka paredzētās normas, kā arī pamatojums to pieņemšanai jāpaziņo Komisijai. Lai Komisija nenoraidītu lūgumu piešķirt atkāpi, jābūt izpildītiem visiem kumulatīvajiem nosacījumiem (Tiesas 2003. gada 21. janvāra spriedums lietā C-512/99 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-845. lpp., 80. un 81. punkts).
- 55 Šajā gadījumā jāsecina, ka Komisija ir sniegusi detalizētu un sīki izklāstītu argumentāciju, kas ļauj Apstrīdētā lēmuma adresātam iepazīties ar tā faktisko un juridisko pamatojumu un Pirmās instances tiesai īstenot tiesiskuma pārbaudi.
- 56 Noraidot Austrijas Republikas lūgumu, Komisija galvenokārt ir balstījusies uz trim apstākļiem. Vispirms tā ir atzinusi: šī dalībvalsts nav pierādījusi, ka paziņotais pasākums bija pamatots ar jauniem zinātniskiem datiem vides aizsardzības jomā (Apstrīdētā lēmuma 63.–68. apsvērums). Turklāt Komisija uzskatīja, ka paziņotais pasākums nebija pamatots ar īpašu problēmu Austrijas Republikā (Apstrīdētā lēmuma 70. un 71. apsvērums). Visbeidzot, Komisija noraidīja Austrijas iestāžu argumentus, kuri bija izvirzīti, lai pamatotu valsts pasākumus ar piesardzības principu: Komisija ir atzinusi, ka tie ir pārāk vispārīgi un nepietiekami pamatoti (Apstrīdētā lēmuma 72. un 73. apsvērums).

57 Attiecībā uz jautājumu par to, vai Komisija ir pārkāpusi EKL 253. pantu, neizvērtējot Austrijas Republikas izvirzītos argumentus, pamatojoties uz kuriem tā pēc būtības norādīja, ka paziņoto pasākumu pamatoja nepietiekami augsta vides aizsardzības pakāpe, kāda pastāvētu līdz termiņa beigām, kas Direktīvas 2001/18 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēts to atļauju atjaunošanai, kuras atbilstoši Direktīvai 90/220 līdz 2002. gada 17. oktobrim piešķirtas ĢMO kā produktu vai produktu sastāvdaļu laišanai tirgū, ir jāatzīst, ka Apstrīdētajā lēmumā nav skaidras nostājas šajā jautājumā. Šis trūkums tomēr nav saistīts ar nepietiekamu pamatojumu, bet gan ar Komisijas argumentācijas raksturu, ko tā izmantojusi, lai izklāstītu faktiskos un juridiskos apstākļus, ar kuriem pamatots Apstrīdētais lēmums. Tā kā Komisija ir izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka paziņojums neatbilst EKL 95. panta 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem par to, ka pastāv jauni zinātniski dati vides aizsardzības jomā un īpaša problēma attiecīgā dalībvalstī, tai nebija jāizvērtē Austrijas Republikas argumenti par vides aizsardzības pakāpi, ko līdz 2006. gada 17. oktobrim nodrošina Direktīva 2001/18.

58 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu, kas balstās uz EKL 95. panta 5. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

59 Prasītājas apgalvo, ka Komisijai vajadzēja apmierināt Austrijas Republikas lūgumu, jo EKL 95. panta 5. punktā paredzētie nosacījumi bija izpildīti. Tās norāda, ka paziņotā pasākuma mērķis bija vides aizsardzība, ka tas bija balstīts uz jauniem zinātniskiem datiem, ka tas bija saistīts ar īpašu problēmu Austrijā un ka tas atbilda samērīguma principam.

60 Komisija šos argumentus vērtē kritiski.

Pirmās instances tiesas vērtējums

61 EKL 95. pantā, ar ko atbilstoši Amsterdamas Līgumam aizstāj un groza EK līguma 100.a pantu, paziņotie pasākumi ir iedalīti valsts tiesību normās, kas pastāvējušas jau pirms saskaņošanas, un valsts tiesību normās, kurus attiecīgā dalībvalsts vēlas ieviest. Pirmajā gadījumā, kas paredzēts EKL 95. panta 4. punktā, spēkā esošu valsts tiesību normu atstāšanai spēkā jābūt pamatotai ar būtiskām prasībām, kas paredzētas EKL 30. pantā vai kas attiecas uz vides vai darba vides aizsardzību. Otrajā gadījumā, kas paredzēts EKL 95. panta 5. punktā, jaunu valsts tiesību normu ieviešanai jābūt pamatotai ar jauniem zinātniskiem datiem vides vai darba vides aizsardzības jomā, ņemot vērā īpašu problēmu šajā dalībvalstī, kas rodas pēc saskaņošanas pasākuma pieņemšanas.

62 Atšķirība starp abiem EKL 95. pantā paredzētajiem gadījumiem izpaužas tādējādi, ka pirmajā gadījumā runa ir par valsts tiesību normām, kas ir spēkā jau pirms saskaņošanas pasākuma. Tie Kopienas likumdevējam ir zināmi, bet tas nav varējis vai nav paredzējis tos ņemt vērā, veicot saskaņošanu. Tādējādi par pieņemamu atzīts tas, ka dalībvalsts var lūgt, lai attiecīgās tās normas tiek atstātas spēkā. Šajā nolūkā EK līgums paredz, ka šādiem pasākumiem jābūt pamatotiem ar būtiskām prasībām, kas paredzētas EKL 30. pantā vai kas attiecas uz darba vides vai vides aizsardzību, turpretī otrajā gadījumā jaunu valsts tiesību aktu pieņemšana var vairāk apdraudēt saskaņošanas procesu. Kopienas iestādes principā nevar ņemt vērā valsts tiesību aktu, izstrādājot saskaņošanas pasākumu. Šajā gadījumā EKL 30. pantā paredzētās prasības netiek ņemtas vērā un pieļaujams ir tikai tāds pamatojums, kas attiecas uz vides vai darba vides aizsardzību, ar nosacījumu, ka dalībvalsts iesniedz jaunus zinātniskus datus un ka nepieciešamība ieviest jaunas valsts tiesību normas ir saistīta ar īpašu problēmu attiecīgajā valstī, kas radusies pēc saskaņošanas pasākuma

pieņemšanas (iepriekš minētais spriedums lietā Vācija/Komisija, 40. un 41. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Dānija/Komisija, 56.–58. punkts).

⁶³ Dalībvalstij, kas atsaucas uz EKL 95. panta 5. punktu, ir jāpierāda, ka šī noteikuma piemērošanai izvirzītie nosacījumi ir izpildīti (ģenerāladvokāta Ticano [*Tizzano*] secinājumi, kas saistīti ar iepriekš minēto spriedumu lietā Vācija/Komisija, *Recueil*, I-847. lpp., 71. punkts; pēc analogijas ar EKL 95. panta 4. punktu, skat. arī iepriekš minēto spriedumu lietā Dānija/Komisija, 84. punkts).

⁶⁴ Šajā gadījumā atbilstoši EKL 95. panta 5. punktam Austrijas Republikai, pamatojoties uz jauniem zinātniskiem datiem, bija jāpierāda, ka ar Direktīvu 2001/18 nodrošinātā vides aizsardzības pakāpe nebija pieņemama, ņemot vērā īpašo problēmu šajā dalībvalstī, kas radusies pēc Direktīvas 2001/18 pieņemšanas. Tādējādi sākumā jāpārbauda tas, vai Komisija kļūdaini atzinusi, ka Austrijas Republika nebija pierādījusi, ka pastāv īpaša problēma, kura radusies pēc Direktīvas 2001/18 pieņemšanas.

⁶⁵ Apstrīdētajā lēmumā Komisija noraidīja Austrijas Republikas argumentus, kas tika izvirzīti, lai pierādītu, ka pastāv īpaša problēma EKL 95. panta 5. punkta nozīmē, jo paziņojums skaidri liecināja par to, ka nelielas lauku saimniecības, kas nebūt nebija raksturīgas Augšaustrijas pavalstij, bija kopīga iezīme visās dalībvalstīs. Komisija arī pārņēma EFSA izdarītos secinājumus, jo īpaši secinājumus, ka, pirmkārt, “iesniegtie zinātniskie dati nesatur nekādu jaunu vai tikai konkrētajam reģionam īpašu informāciju par to, kā vidi vai cilvēku veselību ietekmē esošie vai ieviešamie ģenētiski modificētie augi vai dzīvnieki”, un, otrkārt, netika iesniegti “nekādi zinātniski dati, kas pierādītu, ka šajā Austrijas reģionā [atradās] īpašas vai neparastas ekosistēmas, kurās bija nepieciešams atsevišķs risku novērtējums, kas veikts neatkarīgi no tiem, kuri veikti attiecībā uz visu Austrijas teritoriju kopumā vai citiem līdzīgiem Eiropas reģioniem” (Apstrīdētā lēmuma 70. un 71. apsvērums).

66 Jāsecina, ka prasītājas nav iesniegušas pierādījumus, kas ļautu apšaubīt, ka ir pamatoti šie apsvērumi par īpašas problēmas pastāvēšanu, bet tikai norādījušas uz lauku saimniecību mazo izmēru un bioloģiskās lauksaimniecības nozīmīgumu Augšaustrijas pavalstī.

67 Prasītājas nav norādījušas apstākļus, kuru mērķis būtu atspēkot *EFSA* apsvērumus, saskaņā ar kuriem Austrijas Republika nav pierādījusi, ka Augšaustrijas pavalsts teritorijā atrastos īpašas vai neparastas ekosistēmas, kurās nepieciešams atsevišķs risku novērtējums, kas veikts neatkarīgi no tiem, kuri veikti attiecībā uz Austrijas teritoriju kopumā vai citiem līdzīgiem Eiropas reģioniem. Kad tiesas sēdē prasītājas tika uzaicinātas izteikties par to, cik nozīmīga ir problēma, ko ĢMO radijuši Augšaustrijas pavalsts teritorijā, prasītājas nevarēja norādīt pat to, vai šādu organismu esamība tajā ir konstatēta. Augšaustrijas pavalsts precizēja, ka paziņotais pasākums tika pieņemts, lai tās teritoriju aizsargātu no ĢMO izplatīšanās tajā, beidzoties līgumā paredzētajam termiņam, atbilstoši kuram dalībvalstīm uz laiku bija uzlikts pienākums vairs neizsniegt atļaujas attiecībā uz šiem organismiem. Pamatojoties uz šādiem vispārīgiem apsvērumiem, nevar atcelt konkrētus secinājumus, kas iekļauti Apstrīdētajā lēmumā.

68 Tādējādi ir jānoraida argumenti, ar kuriem prasītājas apstrīdējušas Komisijas novērtējumu attiecībā uz nosacījumu par to, vai paziņotajā dalībvalstī pastāv īpaša problēma.

69 Tā kā EKL 95. panta 5. punktā izvirzītie nosacījumi ir kumulatīvi, pietiek ar to, ka nav izpildīts kaut vai viens no tiem, lai lūgumu piešķirt atkāpi varētu noraidīt (iepriekš minētais spriedums lietā Vācija/Komisija, 81. punkts). Tā kā prasītājām nav izdevies pierādīt, ka kāds no EKL 95. panta 5. punktā izvirzītajiem nosacījumiem būtu izpildīts, trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots un nav jālemj par citiem iebildumiem un argumentiem.

Par ceturto pamatu, kas balstās uz piesardzības principa pārkāpumu

70 Prasītājas pārmet Komisijai, ka tā nav ņēmusi vērā to, ka paziņotais pasākums bija preventīvs pasākums EKL 174. panta 2. punkta nozīmē, kuru pamato piesardzības princips, ko Komisija apstrīd.

71 Pirmās instances tiesa atzīst, ka šis pamats ir neatbilstošs. Komisijai izskatīšanai tika iesniegts lūgums atbilstoši EKL 95. panta 5. punktam. Tā nolēma, ka šī pamata piemērošanai izvirzītie nosacījumi nebija izpildīti. Pirmās instances tiesa, veicot trešā pamata pārbaudi, secināja, ka Apstrīdētais lēmums nebija kļūdains. Līdz ar to Komisija jebkurā gadījumā varēja vienīgi noraidīt tai iesniegto lūgumu.

72 Līdz ar to ceturtais pamats ir jānoraida.

73 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, prasības ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

74 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

75 Tā kā šajā gadījumā prasītājām spriedums nav labvēlīgs, saskaņā ar Komisijas prasījumiem tām jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies Komisijai.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(ceturtā palāta)

nospriež:

- 1) **prasības noraidīt;**
- 2) **prasītājas atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Legal

Lindh

Vadapalas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 5. oktobrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

H. Jung

H. Legal